

ע"פ 2392/17 - עמרם גריב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2392/17

כבוד הנשיאה מ' נאור
עמרם גריב

לפני:
המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון
מיום 15.3.2017 בת"פ 28280-06-14 שניתנה על ידי
כבוד הנשיאה ע' רון

בעצמו

בשם המערער:

פסק-דין

לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום ברחובות (הנשיאה ע' רון) מיום 15.3.2017, שלא לפסול עצמו מלדון בת"פ 28280-06-14.

1. הערעור דן הוא הרביעי שמוגש במסגרת הליך זה על החלטות בעניין פסלות שופט (ראו: ע"פ □, ע"פ 5450/16 וע"פ 2074/17) (שנדחה על הסף עקב איחור בהגשתו)). לא למותר לציין כי בהליך זה הוגשו גם בקשות פסלות נוספות אשר לא הוגשו לגביהן ערעורים לבית משפט זה (ראו החלטות בתיק מימים: 23.3.2015, 14.4.2015 ו-30.6.2016). ערעורים אלו, וממילא גם בקשות הפסלות, נדחו כולם. נוכח הדברים, העובדות יוצגו באופן תמציתי וככול שהדברים דרושים למען ההחלטה גופה.

2. נגד המערער הוגש כתב אישום בו נטען כי איים על השופטת ח' מאק-קלמנוביץ' במהלך תיק אחר שנוהל כנגדו. ההליך נקבע לדיון בפני סגנית הנשיאה (כתוארה דאז) ע' רון. ביום 9.3.2017, טרם תחילת דיון שנקבע בתיק, הגיע המערער לבית משפט השלום וביקש לקבל לידי את המחשב בו הקליט את מהלך הדיונים ושהיה במשמורת בבית המשפט (באישור בית משפט השלום ובהתאם להוראות סעיף 68 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: החוק)). למערער נמסר כי נוכח אילוצים של בית המשפט, המחשב ימסר רק בסמוך למועד הדיון. לאחר הודעה זו יצא המערער את בית המשפט והחל להתנהג באופן לא נאות בסמוך לכניסה, כולל הורדת חלק מבגדיו. משטרת ישראל זומנה למקום והמערער נלקח מהמקום בליווי שוטרים.

3. בעקבות דברים אלו בוטל הדיון שהיה קבוע לאותו היום. המערער, שהותרה בעבר על-ידי המותב כי לא יוכל להיכנס לבית המשפט אלא בלבוש הולם וכי הופעה ללא לבוש שכזה משמעותה כאי-התייבבות, חויב בהוצאות בסך 3,000 ש"ח בגין ביטול הדיון. זאת בשל שימוש לרעה בהליכי משפט ובזבוז זמנם של בית משפט השלום והצדדים.

בעקבות החלטה זו הגיש המערער ביום 14.3.2017 בקשה לפסלות המותב. ביום 15.3.2017 נדחתה בקשתו של המערער על-ידי בית משפט השלום, שקבע כי בקשתו של המערער לא הניחה כל תשתית העלולה להצדיק את פסלות המותב.

על החלטה זו הוגש הערעור שלפניי.

4. בערעורו מפנה המערער לכל טענותיו שהוגשו ופורטו בבקשות ובערעורי הפסלות הקודמים. ככלל, ולאור המפורט בערעורים אלו, בפי המערער טענה כללית למשוא פנים על בסיס החלטות והתנהגות בית משפט השלום. על אף שהדברים אינם ברורים די צרכם, נראה כי המערער אף טען שלמות היה חלק בהרחקתו מהכניסה לבית המשפט במסגרת אירועי יום 9.3.2017 שתוארו לעיל.

5. דין הערעור להידחות. זאת ללא צורך בקבלת תגובת המשיבה. סעיף 77א לחוק קובע כי המבחן לפסלות שופט הוא קיומן של נסיבות אשר יש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים. המבחן למשוא פנים הוא מבחן אובייקטיבי מחמיר המחייב סבירות מוחשית לכך שדעתו של השופט ננעלה (ב"ש 48/75 ידיד נ' מדינת ישראל, פ"ד כט(2) 375 (1975)). מקרה זה אינו מקים חשש שכזה. הנסיבות המתוארות בערעור אינן מוסיפות באופן מהותי על אלו שכבר נבחנו בעבר על-ידי בית משפט זה במסגרת ההליך דנן. לא למותר לציין, והדבר אף כבר הוזכר בהליך זה, החלטה על פסיקת הוצאות כנגד בעל דין היא החלטה דיונית שאינה יוצרת כשלעצמה חשש למשוא פנים (ע"א 2979/02 ג'יולבניז נ' "טפחות" בנק משכנתאות לישראל בע"מ, פסקה 5 לפסק דינו של הנשיא א' ברק (28.4.2002)).

6. סוף דבר – דין הערעור להידחות.

ניתן היום, כ"ט באדר התשע"ז (27.3.2017).

ה נ ש י א ה
